

Insolvenční správce a náhrada škody

V posouzení otázky vzniku škody věřiteli (neuspokojením pohledávky) není rozdíl mezi „konkursní“ úpravou (v režimu zákona o konkursu a vyrovnání) a úpravou „insolvenční“ (v režimu insolvenčního zákona) a není důvod, pro který by ustálené judikatorní závěry zformulované na dané téma v poměrech úpravy vycházející ze zákona o konkursu a vyrovnání neměly platit při posuzování odpovědnosti insolvenčního správce za škodu podle insolvenčního zákona. Vždy je třeba vyjít z výše vzniklé (tvrzené) škody a posoudit v konkrétním případě, zda lze vyloučit možnost uspokojení věřitelovy pohledávky v insolvenčním řízení (v jeho dalším průběhu).

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Cdo 1774/2014, ze dne 28.4.2016)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce Factoring České spořitelny, a. s., se sídlem v P., zastoupeného Mgr. S.S., advokátkou, se sídlem v P., proti žalovanému Ing. Š. B., zastoupenému JUDr. M.V., advokátem, se sídlem v P., o zaplacení 641 863,34 Kč, vedené u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 23 C 169/2010, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. prosince 2013, č. j. 8 Co 2565/2013-321, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění :

Rozsudkem ze dne 5. srpna 2013, č. j. 23 C 169/2010-269, Okresní soud v Českých Budějovicích zamítl žalobu o zaplacení částky 641 863,34 Kč, představující náhradu škody, kterou měl žalovaný způsobit žalobci tím, že jako insolvenční správce dlužníka PIVOVAR E., a. s. (dále jen „dlužník“) na přezkumném jednání [v insolvenčním řízení vedeném u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále též jen „insolvenční soud“) pod sp. zn. KSCB 27 INS 1466/2008] nepopřel přihlášenou pohledávku věřitele Ing. J. S. (dále jen „J. S.“), ač tak podle žalobce učinit měl, když v době konání přezkumného jednání účinná právní úprava neumožňovala popírání pohledávek ze strany jiných věřitelů a jde o pohledávku nedoloženou a promlčenou, v důsledku čehož žalobce obdržel na základě usnesení o částečném rozvrhu ze dne 3. prosince 2009, č. j. KSCB 27 INS 1466/2008-B-69, k uspokojení své pohledávky nižší částku.

Šlo o v pořadí druhé rozhodnutí Okresního soudu v Českých Budějovicích. První rozhodnutí - rozsudek ze dne 7. dubna 2011, č. j. 23 C 169/2010-101, kterým soud uložil žalovanému povinnost uhradit žalobci částku 641 863,34 Kč spolu s náhradou nákladů řízení - Krajský soud v Českých Budějovicích zrušil usnesením ze dne 8. prosince 2011, č. j. 8 Co 1652/2011-154.

Při svém druhém rozhodnutí vyšel soud prvního stupně především z toho, že:

- 1/ Insolvenční soud usnesením ze dne 16. května 2008, č. j. KSCB 27 INS 1466/2008-A-8, zjistil úpadek dlužníka a na jeho majetek prohlásil konkurs. Usnesením ze dne 21. května 2008, č. j. KSCB 27 INS 1466/2008-B-4, pak ustanovil do funkce insolvenčního správce žalovaného.
- 2/ J. S. přihláškou ze dne 12. června 2008 přihlásil do insolvenčního řízení pohledávku ve výši 32 798 505 Kč z titulu nesplacených půjček poskytnutých dlužníku za účelem odstraňování škod po povodních v roce 2002.
- 3/ Do insolvenčního řízení rovněž přihlásil pohledávku žalobce.
- 4/ Dne 28. srpna 2008 (správně 14. srpna 2008) se konalo přezkumné jednání, na kterém žalovaný

uznal pohledávku J. S.

5/ Usnesením ze dne 3. prosince 2009, č. j. KSCB 27 INS 1466/2008-B-69, insolvenční soud rozhodl o částečném rozvrhu s tím, že žalobci bude vyplaceno 2 077 078 Kč (na zjištěnou pohledávku 9 542 943,12 Kč) a J. S. 7 138 788,57 Kč (na zjištěnou pohledávku 32 798 505 Kč).

6/ I po splnění rozvrhového usnesení se v majetkové podstatě dlužníka ještě nachází nemovitosti v hodnotě 210 000 000 Kč, pohledávka dlužníka za společností E. s. r. o. ve výši 7 184 000 Kč a další majetek v hodnotě 11 327 000 Kč.

7/ Pohledávka J. S. vyplývá z účetnictví dlužníka, její existence je potvrzena smlouvami o půjčce z 19. září 2007, 31. října 2006, 6. listopadu 2006, 31. prosince 2006, 11. dubna 2007, 12. dubna 2007, 16. července 2007, 31. srpna 2007, 10. září 2007, 11. září 2007, 12. září 2007, 14. září 2007 a 26. března 2008, daňovými doklady (např. příjmovými pokladními doklady, výpisy z účtu), výpovědmi svědků, uznáním závazku a dohodou o úhradě pohledávky ze dne 15. března 2004. Pohledávka není promlčená.

Na tomto základě dospěl soud prvního stupně – s poukazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. srpna 2005, sp. zn. 25 Cdo 2402/2004 – k závěru, že žaloba je předčasná, neboť „konkursní řízení“ dosud není skončeno. Přitom zdůraznil, že ještě nebyly vypořádány veškeré pohledávky, které v rámci „konkursního řízení“ vzniknou, a zbývá ještě poměrně značná částka, které se může žalobce domoci v „konkursním řízení“.

Kromě toho soud prvního stupně dovedl, že žalovaný postupoval při přezkoumávání sporné pohledávky s odbornou péčí a neporušil žádnou zákonnou povinnost. Popřel-li by pohledávku J. S., nebyl by v incidenčním sporu úspěšný.

Krajský soud v Českých Budějovicích k odvolání žalobce v záhlaví označeným rozhodnutím potvrdil rozsudek soudu prvního stupně.

Odvolací soud dovedl, že prozatím nelze učinit závěr o tom, že žalobce se nemůže (nebude moci) úspěšně domáhat uspokojení své pohledávky v probíhajícím „konkursním“ řízení. S odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. srpna 2010, sp. zn. 25 Cdo 2601/2010, uveřejněný pod číslem 48/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 48/2011“), odvolací soud uzavřel, že věřiteli může škoda spočívající v neuspokojení jeho pohledávky vůči úpadci (dlužníku) vzniknout, až když pomínou účinky prohlášeného konkursu, a přesto nebude pohledávka v rámci „konkursního“ řízení zcela nebo zčásti uspokojena. Takovýto závěr však bude možno učinit až tehdy, když bude vydáno rozvrhové usnesení, tedy zde bude rozhodnutí o tom, zda pohledávka žalobce byla v rámci „konkursního“ řízení uspokojena zcela nebo pouze zčásti. Jelikož v dané věci nebylo vydáno pravomocné rozvrhové usnesení, a protože je zde další majetek (movité věci, nemovitosti a pohledávky jako aktiva spadající do podstaty), z kterého budou věřitelé dále uspokojováni, odvolací soud uzavřel, že v tuto chvíli je žaloba předčasná.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, které má za přípustné dle ustanovení § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), namítaje, že dovolání spočívá na nesprávném právním posouzení věci (uplatňuje dovolací důvod dle ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř.), a navrhuje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí soudů obou stupňů zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, případně rozsudek změnil tak, že se žalobě vyhovuje.

Konkrétně dovolatel namítá, že odvolací soud na daný případ použil nesprávný právní předpis, když předčasnost žaloby založil na sjednocující judikatuře, která se týká nároku na náhradu škody způsobené výkonem veřejné moci (aplikuje závěry R 48/2011), a neposoudil správně ani povahu částečného rozvrhu ve vztahu ke vzniku škody (potud dovolatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 2008, sp. zn. 29 Odo 657/2006, uveřejněný v časopise Soudní judikatura

číslo 11, ročník 2008, pod číslem 168). Dále odvolacímu soudu vytýká, že sice použil správný právní předpis, pokud jde o hodnocení nároku podle § 37 odst. 1 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), který ale nesprávně vyložil, když dovolatelův nárok zhodnotil jako předčasný, závislý na skončení konkursu. Dovolatel zdůrazňuje, že se v řízení domáhá náhrady škody proti insolvenčnímu správci, která mu vznikla tím, že insolvenční správce nedostatečnou odbornou péčí při přezkumu pohledávek v době, kdy nebylo ze zákona možné, aby věřitel popíral pohledávku jiného věřitele, umožnil vydání dílu z částečného rozvrhu věřiteli, jehož pohledávka byla sporná a nedostatečně doložená, přičemž tak učinil na úkor dovolatele a věřitelů dalších, kteří se však svého nároku nedomáhají. Za škodu tedy dovolatel považuje rozdíl mezi částkou, která na něj měla připadnout z výtěžku podstaty, a částkou, kterou obdržel na základě částečného rozvrhu.

Rozhodnutí odvolacího soudu podle dovolatele závisí na vyřešení otázek hmotného a procesního práva, které dosud nebyly řešeny. Konkrétně formuluje tyto otázky:

1/ Vymezení předpokladů náhrady škody způsobené činností insolvenčního správce dle § 37 odst. 1 insolvenčního zákona, zda určení výše rozdílu mezi zjištěnou výší pohledávky žalobce jako insolvenčního věřitele a výší jeho uspokojení v „konkursním“ řízení je nezbytným (výchozím či základním) předpokladem pro určení výše škody způsobené insolvenčním správcem, obzvláště pak v situaci, je-li výše škody odvozována od výsledku pravomocného usnesení o částečném rozvrhu konkrétní části majetkové podstaty určené k rozdělení mezi věřitele.

2/ Zda je činnost insolvenčního správce při přezkoumání pohledávek výkonem veřejné moci podle zákona č. [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, respektive zda škoda způsobená věřiteli insolvenčním správcem podle § 37 odst. 1 insolvenčního zákona je škodou způsobenou při výkonu veřejné moci.

Dovolání je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., když směřuje proti rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí a napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla komplexně vyřešena (výklad § 37 odst. 1 insolvenčního zákona).

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají. Nejvyšší soud se proto - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním - zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nemohl být zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

S ohledem na datum konání přezkumného jednání, při němž měl podle dovolatele žalovaný insolvenční správce porušit své povinnosti, je pro další úvahy Nejvyššího soudu rozhodný insolvenční zákon ve znění účinném do 31. prosince 2008. Přitom je zapotřebí zdůraznit, že ustanovení § 192 odst. 1 insolvenčního zákona věřitelům výslovně zapovídalo, aby popírali pohledávky jiných věřitelů.

Nejvyšší soud předesílá, že není sporu o tom, že porušením povinnosti insolvenčního správce, jež zakládá odpovědnost za škodu tím vzniklou věřitelům dle § 37 insolvenčního zákona, je (podle rozhodného znění insolvenčního zákona bylo) i nesprávné uznání přihlášené pohledávky. K tomu

ostatně srov. i bod 48. nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 1. července 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/10 (jde o nález uveřejněný pod č. [241/2010](#) Sb.), jímž Ústavní soud zrušil ustanovení § 192 odst. 1 věty první včetně věty za středníkem insolvenčního zákona dnem 31. března 2011.

Dovolatel vychází z toho, že mu škoda vznikla již nesprávným poměrem uspokojení pohledávek v částečném rozvrhu, protože je chybný závěr odvolacího soudu, podle něhož škoda může vzniknout až tehdy, když pohledávka dovolatele nebude uspokojena ani v rámci (konečného) rozvrhu. Z toho dovozuje, že žaloba není předčasná.

Tento názor Nejvyšší soud nesdílí.

Jakkoliv pro insolvenční řízení nelze bez dalšího (automaticky) přejímat judikatorní závěry ustavené při výkladu zákona č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“) [a to především proto, že insolvenční zákon obsahuje poměrně podrobná procesní pravidla, jež je třeba vnímat v jejich komplexnosti a jejichž pojetí ne vždy /a to zpravidla záměrně/ odpovídá tomu, jak bylo v obdobné procesní situaci postupováno za účinnosti zákona o konkursu a vyrovnání; srov. shodně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. dubna 2010, sen. zn. 29 NSČR 30/2009, uveřejněné pod číslem 14/2011 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek], důvod k popření judikatorních závěrů, formulovaných Nejvyšším soudem při výkladu otázky vzniku škody způsobené věřiteli tím, že v konkursním řízení nebyla uspokojena jeho pohledávka za dlužníkem (úpadcem), na poli práva konkursního v právu insolvenčním dán není. Proto lze i v této otázce v zásadě vyjít z judikatorních závěrů, které se ustálily při výkladu zákona o konkursu a vyrovnání.

V rozsudku ze dne 30. června 2015, sp. zn. 29 Cdo 986/2013, Nejvyšší soud vysvětlil, že při posuzování výše škody, vzniklé věřiteli jednáním škůdce, v jehož důsledku věřitel nebude se svou pohledávkou v konkursu uspokojen, je podstatné rozvrhové usnesení, které co do určení částky k uspokojení konkursních věřitelů vychází ze schválené konečné zprávy (§ 29 a § 30 odst. 1 ZKV). Obecně pak platí, že škodu představuje částka, kterou by věřitel v konkursu obdržel, kdyby se účastnil rozvrhového usnesení. Jde o částku, která by byla rozvrhem určena k uspokojení pohledávky věřitele, nebýt škodního jednání.

Z uvedeného je patrné, že základním (byť v označeném rozhodnutí výslovně nepojmenovaným) předpokladem pro vznik škody je to, že pohledávka věřitele není v řízení uspokojena. Jestliže pohledávka věřitele v řízení je, přes existenci protiprávního jednání škůdce, i tak zcela uspokojena, nelze uvažovat o vzniku škody. Pro závěr, zda jednáním škůdce skutečně vznikne věřiteli škoda, je proto podstatné zjištění, že pohledávka věřitele v insolvenčním řízení je (či se stala) nedobytnou (nebude alespoň zčásti uspokojena).

V rozsudku ze dne 23. července 2015, sp. zn. 29 Cdo 1482/2013, uveřejněném pod číslem 45/2016 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, Nejvyšší soud shrnul judikaturu k výkladu otázky, kdy se pohledávka věřitele vůči dlužníku (úpadci) stane nedobytnou, takto:

V R 48/2011 Nejvyšší soud uzavřel, že nárok na náhradu škody způsobené výkonem veřejné moci může být vůči státu úspěšně uplatněn pouze tehdy, nemůže-li poškozený úspěšně dosáhnout uspokojení své pohledávky vůči dlužníku, který je mu povinen plnit, s tím, že v případě probíhajícího konkursu na majetek dlužníka vedeného podle zákona o konkursu a vyrovnání může věřiteli škoda vzniknout až tehdy, nebude-li jeho nárok vůči dlužníku uspokojen ani v rámci konkursu. Tamtéž Nejvyšší soud dodal, že za nedobytnou je možno pohledávku považovat již ke dni, kdy žalobce obdržel plnění na základě pravomocného rozvrhového usnesení bez ohledu na to, že dosud nebylo vydáno rozhodnutí o zrušení konkursu.

Jak je dále patrné z odůvodnění R 48/2011, výše citované závěry přijal Nejvyšší soud ve věci, v níž odvolací soud zamítl žalobu věřitele (poškozeného) vůči státu o náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem (odůvodněnou „ztrátou“ věřitelovy pohledávky vůči dlužníku v důsledku nečinnosti soudu v nalézacím řízení) „pro předčasnost“, s tím, že konkursní řízení vedené na majetek dlužníka (úpadce) je pouze ve fázi plnění rozvrhového usnesení (šlo o závěrečnou fázi konkursního řízení) a konkurs dosud nebyl zrušen podle § 44 odst. 1 písm. a/ ZKV. Tento závěr odvolacího soudu shledal Nejvyšší soud chybným, maje plně za možné považovat věřitelovu pohledávku vůči dlužníku (úpadci) za nedobytnou „již“ (!) na základě pravomocného rozvrhového usnesení [se zřetelem k tomu, co má být (může být) věřiteli podle rozvrhu plněno z dlužníkovy konkursní podstaty na úhradu pohledávky].

Závěr, že pohledávka věřitele vůči dlužníku (úpadci) nemůže být (pro účely sporu o náhradu škody vůči státu vzniklé „ztrátou“ pohledávky vůči dlužníku a způsobené nesprávným úředním postupem ve smyslu § 13 zákona č. [82/1998](#) Sb.) považována za nedobytnou i před právní mocí rozvrhového usnesení, odtud neplyne (srov. opět i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. července 2015, sp. zn. 29 Cdo 924/2013).

Jinak řečeno, závěr Nejvyššího soudu, že „za nedobytnou je možno pohledávku považovat ‚již‘ ke dni, kdy žalobce obdržel plnění na základě pravomocného rozvrhového usnesení“ (R 48/2011), v žádném případě nelze vykládat tak, že „za nedobytnou je možno pohledávku (vždy) považovat ‚až‘ ke dni, kdy žalobce obdržel plnění na základě pravomocného rozvrhového usnesení“. Z R 48/2011 taková interpretace dozajista neplyne právě proto, že pro poměry tam řešené věci Nejvyšší soud odklidil jako nesprávný jen úsudek odvolacího soudu, že k závěru o nedobytnosti pohledávky nestačí ani pravomocné rozvrhové usnesení (možnou nedobytností pohledávky v době předcházející právní moci rozvrhového usnesení se R 48/2011 nezabývalo).

K tomu, že rozvrhové usnesení není vždy skutečností rozhodnou pro vznik škody způsobené „ztrátou“ (nedobytností) pohledávky vůči dlužníku (úpadci), se Nejvyšší soud vyjádřil např. též rozsudku ze dne 11. dubna 2012, sp. zn. 29 Cdo 4968/2009, uveřejněném pod číslem 93/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 93/2012“). V něm uzavřel, že rozvrhové usnesení není samo o sobě skutečností rozhodnou pro vznik nebo výši škody způsobené věřiteli porušením povinnosti podat návrh na prohlášení konkursu na majetek dlužníka.

V důvodech R 93/2012 poukázal Nejvyšší soud na to, že již v rozsudku ze dne 27. září 2007, sp. zn. 29 Odo 1220/2005, uveřejněném pod číslem 33/2008 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, připustil, že výši škody způsobené věřiteli porušením povinnosti podat návrh na prohlášení konkursu na majetek dlužníka lze určit i dříve než (až) v souvislosti s rozvrhovým usnesením, přičemž tak učinil s vědomím, že v konkursním řízení vedeném podle zákona o konkursu a vyrovnání může být otázka nemožnosti uspokojení pohledávky věřitele zodpovězena (podle stavu konkursního řízení) i dříve než při rozvrhu (k němuž ani nemusí dojít). K tomu Nejvyšší soud v R 93/2012 dále dodal, že především může být míra možného uspokojení věřitelů dlužníka objasněna již při vydání částečného rozvrhu (srov. důvody rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 657/2006). V řadě případů bude možné uzavřít, v jaké výši vznikla věřiteli škoda, již při pravomocném schválení konečné zprávy (§ 29 ZKV), bude-li z ní patrné, že dosažený výtěžek zpeněžení konkursní podstaty nebude postačovat ani k plnému uspokojení pohledávek za podstatou (§ 31 odst. 2 ZKV) a pracovních nároků (§ 31 odst. 3 ZKV), takže nezajištění věřitelé druhé třídy neobdrží při rozvrhu ničeho (§ 32 odst. 1 ZKV).

A konečně Nejvyšší soud v R 93/2012 též uzavřel (odkazuje na R 48/2011), že tam, kde stav konkursního řízení před vydáním rozvrhového usnesení nedovoluje určit výši škody způsobené shora popsaným, vskutku bude namísto žalobu zamítnout pro předčasnost. V takovém případě totiž platí, že škoda dosud nevznikla (nelze postavit najisto, v jakém rozsahu se věřitel uspokojí z majetku

dlužníka).

Závěry obsažené v R 93/2012 se vztahovaly ke škodě způsobené věřiteli tím, že osoby uvedené v § 3 odst. 2 ZKV porušily povinnost podat návrh na prohlášení konkursu na majetek dlužníka [přímo v R 93/2012 Nejvyšší soud poznamenal, že otázku odpovědnostních nároků osob uvedených v § 3 odst. 2 ZKV nelze jinak (bez dalšího) směřovat s otázkami vzniku škody při odpovědnosti státu za škodu způsobenou výkonem veřejné moci]. V pojmenování situací, jež dovolují učinit v konkursním řízení závěr, že pohledávka věřitele vůči dlužníku (úpadci) se stala nedobytnou ještě před právní mocí rozvrhového usnesení, však mezi těmito instituty rozdílů není.

Nejvyšší soud pak pro danou věc uzavírá, že v posouzení otázky vzniku škody věřiteli (neuspokojením pohledávky) neshledává rozdílů mezi „konkursní“ úpravou (v režimu zákona o konkursu a vyrovnání) a úpravou „insolvenční“ (v režimu insolvenčního zákona) a nevidí důvod, pro který by ustálené judikatorní závěry zformulované na dané téma v poměrech úpravy vycházející ze zákona o konkursu a vyrovnání neměly platit při posuzování odpovědnosti insolvenčního správce za škodu podle insolvenčního zákona. Vždy je třeba vyjít z výše vzniklé (tvrzené) škody a posoudit v konkrétním případě, zda lze vyloučit možnost uspokojení věřitelovy pohledávky v insolvenčním řízení (v jeho dalším průběhu).

V posuzované věci se ze skutkových zjištění soudů nižších stupňů podává, že stav insolvenčního řízení nedovoluje před vydáním (konečného) rozvrhového usnesení určit míru uspokojení věřitelů (a tedy ani dovolatele). V majetkové podstatě se totiž dosud nachází nezanedbatelný majetek, protože lze předpokládat, že v rozvrhu dojde k dalšímu uspokojení pohledávek věřitelů. Za tohoto stavu je závěr odvolacího soudu, že žaloba je předčasná, správný.

Zjevně mylný je naopak názor dovolatele, podle něhož mu vzniká škoda vždy při rozvržení jakéhokoli majetku dlužníka (výtěžku jeho zpeněžení). Tak je tomu totiž jen v případě, kdy podle stavu insolvenčního řízení je již při plnění částečného rozvrhu zřejmé (nepochybné), že takto „ušlou“ částku (ani její část), tj. plnění vyplacené „nesprávnému věřiteli, který by – nebyť porušení povinností insolvenčním správcem – uspokojován nebyl, neobdrží věřitel v dalším průběhu insolvenčního řízení. To však není situace vzniklá v daném insolvenčním řízení (viz opět skutková zjištění soudů nižších stupňů o existenci dalšího dosud nezpeněženého majetku v majetkové podstatě dlužníka).

Zbývá dodat, že na vyřešení druhé dovolatelem předestřené otázky - zda činnost insolvenčního správce při přezkoumání pohledávek je výkonem veřejné moci - napadené rozhodnutí odvolacího soudu nespočívá.

Jelikož se dovolateli nepodařilo zpochybnit správnost právního posouzení věci odvolacím soudem, Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl (§ 243d písm. a/ o. s. ř.) jako neopodstatněné.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)

- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)